

[Socialministeren.]

til anden behandling, for det haster. Men jeg må bede om, at forslaget om bortfald af de midlertidige tillæg sammen med de andre går til udvalgsbehandling. Det vil ikke være rimeligt at forlange af en minister, at han skal give afkald på en lov med særtillæg, før han ved, om han har noget at erstatte den med, og det ved jeg jo ikke, før de andre lovforslag er vedtaget.

Med hensyn til hovedforslaget, lovfor- slaget om ændring i lov om invalide- og folkepension, rejste det ærede medlem hr. Mørk det spørgsmål, om vi ikke kunne tage det ønske, pensionisterne selv har om på en eller anden måde at få en generel ordning vedrørende sygekassekontingentet, op til overvejelse. Det kan vi; men det er i sig selv et lidt vanskeligt problem, for hvis vi skal overtage hele kontingentbeta- lingen til sygekasserne for alle pensionister- ne, vil det koste 54-55 mill. kr. årlig. Men som det ærede medlem sagde, er der en del kommuner, der i forvejen selv enten af deres rådighedsbeløb eller på anden måde dækker sygekassekontingentet. Der er såle- des en meget stor spredning i den måde, hvorpå man har taget på det spørgsmål, og derfor er der grund til, inden vi går til nogen afgørelse, at finde ud af, hvordan man tager på sagen rundt omkring, og derefter se at få lavet en helhedsordning.

Det var de enkeltheder, der har været nævnt. I øvrigt giver jeg naturligvis til- sagn om, at vi kan tale om alle spørgsmålene i udvalget.

Dernæst vil jeg gerne gøre nogle bemær- ninger om et par ting, som har været fremme i diskussionen.

Først det spørgsmål, som det ærede medlem hr. Chr. Madsen var inde på om reguleringsfaktoren ved den fremtidige ord- ning. Jeg ved ikke, om jeg må forstå det sådan, at man havde ventet, at vi allerede nu skulle have fastsat den fremtidige regu- lering. Både det ærede medlem hr. Søren Andersen og det ærede medlem hr. Asger Jensen talte om pristalsregulering. Ja men

det er jo mere end det, der tænkes på, for vi har jo i øjeblikket pristalsregulering, oven i købet to gange om året. Det, man kunne tænke sig at finde frem til, var vel en pristalsregulering, der har samme takt som den, der gælder for erhvervslivet og tjenestemændene, så man ikke kommer ud for disse skæve forskydninger. Det var den ene ting.

Det andet problem var at finde frem til automatisk regulering, således at pensioni- sterne fik andel i den velstandsstigning, som måtte finde sted i øvrigt i samfundet. Det er dette spørgsmål, som er det vanske- lige. Det udvalg, der har været nedsat, har ikke stillet konkrete forslag, men anty- der nogle muligheder. Det ærede medlem hr. Chr. Madsen mener, at man bare kan knytte denne regulering til lønningerne i håndværk og industri. Jeg må gøre op- mærksom på, at det ville være en højst usikker reguleringsfaktor. For det første er det arbejdsgivernes lønstatistik, man dér skal bygge på, og de kan jo kun have stati- stik for deres egne medlemmer; tæller man efter, vil man formentlig finde ud af, at der er tale om en lønstatistik omfattende kun en lille brøkdel af hele lønområdet i samfundet, og det kan vi ikke regulere på grundlag af.

Dertil kommer også en diskussion om — det er i hvert fald en diskussion værd — hvorvidt det alene skal være arbejdsløn- nen, man skal knytte reguleringen til. Er det ikke velstandsbegrebet mere i alminde- lighed, vi skal arbejde med, altså også hvad andre befolkningsgrupper tjener eller ikke tjener? Det er vel nok dér, vanske- lighederne ligger, og vi må have tid til at tænke over det. Men som jeg har sagt i bemærkningerne og i fremsættelsestalen, kommer vi tilbage til det spørgsmål.

Det andet store spørgsmål, der har været drøftet, vedrører fradragsreglerne, og der har været holdt virkelig rørende taler i dag om selvpensionisternes samfunds- gavnlige virksomhed. Det kan jeg fuldt ud give tilslutning til. Men hvad er det, vi